

Αγαπημένε Στάθη

Δεν ξέρω γιατί, αλλά κάποιοι άνθρωποι, χωρίς να καταβάλλουν προσπάθεια οι ίδιοι, κερδίζουν την εκτίμησή μας. Είσαι ένας απ' αυτούς –σε ό,τι με αφορά και το ξέρεις. Θυμάσαι άλλωστε πως μ' ένα σημείωμα που σου ενεχείρησα κάποτε, σου εκδήλωσα την εκτίμησή μου για το θάρρος και τις εύστοχες απόψεις σου.

Με πληροφόρησαν για την αρνητική σου θέση στην επιστολή μου προς στην αθλήτρια Βούλα Παπαχρήστου, καθώς και για κάποια άλλα σχόλια στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης.

Χαίρομαι που δηλώνεις δημόσια πως δεν αναφέρεσαι σε μένα, όταν μιλάς για κάποιους «καλλιτέχνες», που κάνουν τα πάντα προκειμένου να αυξήσουν τα εισιτήρια, «στρογγυλεύοντας» τις απόψεις τους.

Αντιλαμβάνομαι επίσης, πως αυτός ο τρόπος «κοινωνικού διαλόγου» που επιβάλλεται απ' τα συγκεκριμένα μέσα είναι εύκολο να δημιουργήσει στρεβλώσεις και παρεξηγήσεις, λόγω της αποσπασματικότητας και των περιορισμών.

Άλλο τόσο εύκολο, είναι για κάποιους, να δημιουργήσουν θέματα εκεί που δεν υπάρχουν, ή να δώσουν την κουτσομπολίστικη εκδοχή και μόνο, ενός ζητήματος που σίγουρα πρέπει να συζητηθεί, αλλά με άλλους όρους.

Έγραψες, πως θα μπορούσες να συνυπογράψεις το άρθρο μου, αν δεν γνώριζες καλά, το πολιτικό και κοινωνικό παρελθόν της συγκεκριμένης αθλήτριας. Μπορεί να έχεις δίκιο. Συζητιέται η άποψή σου και σίγουρα, την υιοθετούν πολλοί. Υπάρχουν βέβαια και επιχειρήματα περί του αντιθέτου.

Η αναγκαιότητα δηλαδή απεύθυνσης, σε κάποια παιδιά που κολακεύτηκαν απ' την «κρυφή γοητεία του ναζισμού», μ' έναν διαφορετικό τρόπο απ' τον συνήθη της καταγγελίας.

Όχι πως αυτή η τελευταία – η καταγγελία να με εννοείς- δεν πρέπει να υπάρχει και μάλιστα έντονη, σε φαινόμενα σαν αυτά που γινόμαστε καθημερινά μάρτυρες, αλλά μπορεί, χωρίς να μασάμε τα λόγια μας να βοηθάμε κάποιους, μ' ένα διαφορετικό τρόπο, να δουν και μια άλλη πλευρά των πραγμάτων. Δες το σα μια σπορά, που ίσως καταφέρει κάποτε να καρπίσει. Αλλά κι αν ακόμα, αυτό δεν συμβεί μαζικά, έναν και μόνο να κερδίσεις απ' τα νύχια του φασισμού, (και δεν αναφέρομαι στην αποδέτρια μόνο της επιστολής μου) πάλι κέρδος είναι.

Δεν είμαι κάτοχος της απόλυτης αλήθειας, αλλά σίγουρα, λόγω της ιδιότητας του γιου μου ως επαγγελματία αθλητή, γνωρίζω τον τρόπο που μεγαλώνουν αυτά τα παιδιά.

Να συζητηθεί λοιπόν ... Τι μεγάλη κουβέντα κι αυτή. Ν' ανοίξει ένας διάλογος... άλλη μεγαλύτερη!

Και ξέρεις, δεν έχει καμία υποτιμητική διάθεση αυτό που γράφω για τη συζήτηση ή το διάλογο. Το αντίθετο θα έλεγα. Εκείνο που στιγματίζω, είναι τον τρόπο του διαλόγου ή της αντιπαράθεσης, που γίνεται με όρους απόλυτου χουλιγκανισμού και με την ανθρωποφαγία, να περιμένει στη γωνία.

Στερούμαστε κουλτούρας διαλόγου σύντροφέ μου. Και ειδικότερα εμείς της Αριστεράς, που ενώ θα έπρεπε να αποτελούμε το παράδειγμα της ήρεμης και ουσιαστικής ανταλλαγής απόψεων και ιδεών, (με το όπλο της διαλεκτικής –υποτίθεται σκέψης που διαθέτουμε) γινόμαστε σημαιοφόροι του αφορισμού και της πρακτορολογίας.

Παρακολουθώ τα σχόλια κάτω από άρθρα συντρόφων στα site της Αριστεράς και θλίβομαι. Είναι

σαν κάποιος να μιλούν εκ μέρους του Μαρξ ή του Λένιν ή να συμπεριφέρονται σαν μέλη ενός κονκλάβιου, που δίνει πιστοποιητικά αριστεροσύνης ή αφορίζει «αιρετικούς». Με τρομάζει αυτή η ... απόλυτη τάχα γνώση της θεωρίας του επιστημονικού σοσιαλισμού. Με ταραίζει το μίσος στη διαφορετικότητα της άποψης. Μήπως κι αυτό όμως, δεν είναι μιας άλλης μορφής εκδήλωση εκφασισμού μέσα στους κόλπους μας;

Κι αν ήταν μόνο αυτό, λίγο το κακό. Το εντοπίζεις, το απομονώνεις και το διορθώνεις. Όχι τόσο εύκολα βέβαια όσο ακούγεται, αλλά μπορείς να το αντιμετωπίσεις. Το μέγιστο κακό, είναι ότι όλοι αυτοί οι Βυζαντινισμοί και οι λογικές της δύλισης του κώνωπα, δεν αφορούν καθόλου, μια κοινωνία που βράζει και περιμένει ένα σινιάλο, μια προοπτική, ένα όραμα, μια ελπίδα.

Είναι καιρός ν' αποφασίσουμε: Ήρθε το τέλος εποχής για τα τσιτάτα και τις αντιγραφές παραγράφων των κλασικών του Μαρξισμού. Αν ήταν έτσι, ακόμα κι ένας ηλίθιος κομπιούτερ, με περασμένη στη μνήμη του όλη τη βιβλιογραφία, θα έβαζε κάτω όχι μόνο τον Γκράμισι και τους σύγχρονους διανοητές, αλλά και τους Μαρξ και Λένιν αυτοπροσώπως. Σκέψη και δημιουργική επεξεργασία της επιστημονικής θεωρίας χρειαζόμαστε και όχι υστερικούς ρήτορες που έχουν αποστηθίσει βιβλία και κατοικούν μακριά απ' την κοινωνία.

Κι αυτούς όμως, με κατανόηση τους βλέπω. Παιδιά της ήττας είναι και των κατάλοιπων της Τασκένδης, που σα φαντάσματα, μας ακολουθούν μέχρι σήμερα. (Λόγω ηλικίας δεν τα πρόλαβες, σίγουρα όμως θα έχεις ακουστά).

Δεν ανήκεις στην κατηγορία αυτή, γι αυτό και χαίρομαι να συνομιλώ μαζί σου. Άλλωστε «διαφορετικοί» όντες, μεταξύ μας, πολλές φορές βρεθήκαμε δίπλα- δίπλα στις μεγάλες συγκεντρώσεις και τις πλατείες.

Εννοώ και θέλω να γράψουμε κάποια στιγμή ένα άρθρο μαζί, για τον εκφασισμό της κοινωνίας με ιδιαίτερη αναφορά στη νεολαία, που είναι κάτι που μας αφορά και μας καίει και τους δυο.

Σου σφίγγω το χέρι και σ' ευχαριστώ για την κριτική σου, αλλά και για τις εξηγήσεις που όχι μόνο μου έδωσες προφορικά, αλλά και έγραψες στο διαδίκτυο.

Συντροφικά

Διονύσης Τσακνής